

РЕШЕНИЕ

№ 5461

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Георги Бозуков

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **6407** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. И. И. срещу Решение № 71739 от 13.04.2020г. по адм. д. № 18880/2019г. по описа на Софийски районен съд /СРС/. С решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 19-4332-012746 от 08.07.2019 година началник сектор при отдел „Пътна полиция” към СДВР, с което на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 10/десет/ лева на основание чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че неправилно съдът е приел, че обжалваното НП отговаря на императивните изисквания на чл.57 от ЗАНН. Претендира се отмяна на постановеното решение и отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не изпраща процесуален представител. Представя становище и писмени доказателства.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, чрез представителя си, моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че на 13.06.2019 година около 22:00 часа в [населено място], в района на Аерогара С., Терминал 2 жалбоподателят В. И. управлявал лек автомобил марка “Опел” с рег. [рег.номер на МПС] със служебно прекратена регистрация, а по време на проверката не представил контролен талон към СУМПС.

За допуснатите нарушения бил съставен АУАН, а въз основа на него – процесното НП. Със същото на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 10/десет/лева на основание чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП за извършено нарушение на чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП. По отношение нарушението на чл.140, ал.1 ЗДвП, в НП е посочено, че осъществява състав на престъпление по чл. 345, ал.2 НК, поради което за него не е наложена санкция.

От правна страна, СРС е счел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящият съдебен състав споделя този извод. Възраженията на касационния жалбоподател, че е налице несъответствие между фактическото описание на нарушението в НП и редакцията, използвана от законодателя в приложимата санкционната норма, са неоснователни. Съдът намира, че употребеният в постановлението глагол „не представя“ е синонимна форма на този в текста на чл.183 ал.1 т.1 пр.второ от ЗДвП – „не носи“ и по никакъв начин не възпрепятства жалбоподателя да узнае в какво точно се състои противоправното му поведение и за какво нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност, а именно че не е имал в себе си контролен талон, който да представи на съответните органи в хода на проверката.

Правилно първоинстанционният съд е счел, че не дължи произнасяне досежно законосъобразността на становището на наказващия орган, че управлението на лек автомобил с прекратена регистрация осъществява състав на престъпление, тъй като

тази преценка не подлежи на съдебен контрол. Такава не се дължи от съда и по отношение редовността на администрирането на преписката от МВР до Прокуратурата. Отделно от това, с атакуваното НП не е наложена санкция за това деяние, поради което за жалбоподателят липсва правен интерес от оспорването му в тази част. В тази връзка Е нужно да се отбележи, че с оглед на това, че с жалбата е атакувано цялото НП, включително и в частта за нарушението по чл140 ал.1 от ЗДвП и наложената глоба от 0 лева, съдът е следвало да остави същата в тази част без разглеждане, като недопустима, с нарочно определение или с диспозитив в решението. Допуснатата неприцизност обаче, не съставлява съществено процесуално нарушение, доколкото не е довела до накърняване правото на защита, непълнота на доказателствата или превратен анализ на същите. Ето защо, не съставлява основание за отмяна на обжалваното решение.

Правилно съдът е приел, че атакуваното НП е издадено от компетентен орган. Жалбоподателят твърди, че срещу него са издадени няколко с постановления, в които по негова преценка, подписите на издателя са видимо различни. Настоящата инстанция намира, че тези доводи, освен че са неконкретизирани и неподкрепени с доказателства, са и ирелевантни за законосъобразността на процесното наказателно постановление. В хода на съдебното следствие И. не е направил нарочно твърдение за неавтентичност на подписа върху наказателното постановление- предмет на оспорване, и не е отправил доказателствени искания, които да са били неоснователно отхвърлени от съда. Отделно от това, настоящата инстанция съобрази и представеното пред нея от касационния жалбоподател Постановление за отказ за образуване на досъдебно производство и жалба срещу същото /л.28 и 29/, от които е видно, че авторството на процесното НП е установено и практически не се оспорва от жалбоподателя. Въпросът законосъобразно ли е използването на „печат –факсимиле“ касае друго НП, поради което е извън обхвата на настоящото производство.

В заключение, съдът приема, че при постановяване на обжалваното решение не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила- касационно основание за отмяна, по смисъла на чл.348 от НПК.

Въз основа на анализ на доказателствата по делото, първоинстанционният съд правилно е приел, че жалбоподателят с поведението си на пътя е извършил вмененото му с НП нарушение. В тази връзка следва само да бъде допълнено, че съгласно разпоредбата на чл.189 (2) от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното – презумпция, която не е оборена в хода на делото.

По отношение на наложеното наказание, първоинстанционният съд е изложил мотиви досежно законовата определеност на неговия размер, които се споделят от настоящия състав. Предвид изложеното, както и с оглед предходното поведение на жалбоподателя като водач на МПС, допълнително снижаване на наложената санкция е не само недопустимо, но и би било проява на неоправдана снизходителност и не би осъществило целите, както на генералната, така и на специалната превенция на наказанието.

В заключение, съдът намира, че обжалваното решение е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор, искането на касационния жалбоподател за присъждане на разноски е неоснователно.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 71739 от 13.04.2020г. по адм. д. № 18880/2019г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.